

Реферат

Слобожанина Михаила Михайловича

Тема: «Иудеи Вавилонии периода Вавилонского плена (586–536 гг. до н.э.)»

Ключевые слова: ВАВИЛОН, ПОЛИТИКА ДЕПОРТАЦИИ, YĀNŪDU, NAŠAR, АЛЬ-ЯХУДУ, ЯХВИТСКИЕ ИМЕНА, ҮНҮН, ПИСЦЫ.

В работе исследуются иудеи, депортированные в Вавилонию в VI веке (586-536 г. до н.э.). Рассматривается практика именования еврейского населения в Вавилонии на основании клинописных источников и ее отличие от вавилонской системы имен и родов.

Цель дипломной работы – изучить явление изгнания из Иудеи и процесс формирования диаспоры, опираясь на новейшие данные – клинописные тексты из Аль-Яхуду.

Методы работы: историко-системный метод, который дает возможность исследовать Иудею и ее общество, как сложную историческую систему, со своими элементами и их взаимосвязями; историко-сравнительный метод, который позволяет сравнить между собой роль факторов, оказавших влияние на формирование культурной идентичности; историко-генетический метод, который позволяет изучить существование еврейского общества от осады Иерусалима до декрета Кира Великого; лингвистические – контекстуальная методика для географической атрибуции и компонентный анализ для разработки проблемы яхвитских имен.

Источники работы подразделяются на библейские и небиблейские. Библейские – книги Ветхого Завета, те книги (или их части), написание которых датировано VI–IV вв. до н.э.: Аггея Авдия, Иеремии, Иезекиля, Исаии, Захарии, Даниила, Псалмов, Иова. Наиболее значимым подтверждением вавилонского плена являются небиблейские источники. Среди них выделяются клинописные тексты из Аль-Яхуду. Они включают 289 глиняных табличек, написанных аккадской клинописью. Тексты представляют собой правовые и административные документы, такие как векселя, договоры аренды, квитанции и списки. Тексты редко бывают изолированными, и обычно их можно связать с более крупными частными и институциональными архивами.

Анализ исходных текстов как части более крупного архива показал: вавилонские источники редко раскрывают этническое или географическое происхождение людей, и практика именования, отраженная в клинописных

текстах - важный метод идентификации иммигрантов. Яхвистские теофорные имена, то есть имена, относящиеся к Богу Яхве (YHWH), могут использоваться для идентификации иудеев в Вавилонии.

Депортированным были даны земельные участки для обработки, и взамен они были обязаны платить налоги и выполнять работу, нести военную службу. Не все депортированные были расселены в деревне, так как их труд также был необходим в городах. Иностранные мастера, купцы и солдаты работали на царской службе, а некоторые из депортированных отправились в местные и региональные администрации Вавилонии.

Вавилонская практика расселения депортированных в этнически однородных сельских общинах обеспечивала выживание культуры в сельской местности. Хотя депортированные были интегрированы в вавилонскую экономику, доказательств социальной и культурной интеграции крайне мало. Принятие местной культуры происходило быстрее среди тех депортированных, которые жили в городах и находились в постоянном контакте с коренным населением. Информации об иудейских религиозных обрядах мало, однако практика именования указывает только на то, что поклонение YHWH, вероятно, в той или иной форме продолжалась в конце V века до н.э.

Структура и объём дипломной работы включает введение, три реферата на трёх языках (русском, белорусском, английском), три главы, заключение, список использованной литературы (54 наименования), приложения – 3. Общий объём дипломной работы – 66 страниц.

Рэферат

Слабажаніна Міхаіла Міхайлавіча

Тэма: «Іудзеі Вавілоніі перыяду Вавілонскага палону (586–536 гг. да н.э.)

Ключавыя словы: ВАВІЛОН, ПАЛІТЫКА ДЭПАРТАЦЫІ, YĀNŪDU, NAŠAR, АЛЬ-ЯХУДУ, ЯХВІЦКІЯ ІМЁНЫ, YNWN, ПІСЦЫ.

У рабоце даследуюцца іудзеі, дэпартаваныя ў Вавілонію ў VI стагоддзі (586-536 г. да н.э.). Разглядаецца практыка называння яўрэйскага насельніцтва ў Вавілоніі на падставе клінапісных крыніц і яе адрозненне ад вавілонскай сістэмы імёнаў і родаў.

Мэта дыпломнай работы – даследаваць з’яву выгнання з Іудзеі і працэс фарміравання дыяспары, абапіраючыся на навейшыя дадзеныя – клінапісныя тэксты з Аль-Яхуду.

Метады работы: гісторыка-сістэмны метада, які дае магчымасць даследаваць Іудзею і яе грамадства, як складаную гістарычную сістэму, са сваімі элементамі і іх узаемасувязямі; гісторыка-параўнальны метада, які дазваляе параўнаць паміж сабой ролю фактараў, што аказалі ўплыў на фарміраванне культурнай ідэнтычнасці; гісторыка-генетычны метада, які дазваляе даследваць існаванне яўрэйскага грамадства ад асады Іерусаліма да дэкрэта Кіра Вялікага; лінгвістычныя – кантэкстуальная метадыка для геаграфічнай атрыбуцыі і кампанентны аналіз для распрацоўкі праблемы яхвіцкіх імёнаў.

Крыніцы работы падзяляюцца на біблейскія і небіблейскія. Біблейскія – кнігі Старога Запавету, тыя кнігі (або іх часткі), напісанне якіх датуецца VI–IV ст. да н.э.: Агея, Аўдзія, Іераміі, Іязекія, Ісаіі, Захарыі, Данііла, Псалмоў, Іова. Найбольш значным пацвярджэннем вавілонскага палону з’яўляюцца небіблейскія крыніцы. Сярод іх вылучаюцца клінапісныя тэксты з Аль-Яхуду. Яны ўключаюць 289 гліняныя таблічкі, напісаныя акадскім клінапісам. Тэксты ўяўляюць сабой прававыя і адміністрацыйныя дакументы, такія як векселі, дагаворы арэнды, квітанцыі і спісы. Тэксты рэдка бываюць ізаляванымі, і звычайна іх можна звязаць з больш буйнымі прыватнымі і інстытуцыянальнымі архівамі.

Аналіз зыходных тэкстаў як часткі больш буйнога архіва паказвае: вавілонскія крыніцы рэдка раскрываюць этнічнае або геаграфічнае паходжанне людзей, і практыка называння, адлюстраваная ў клінапісных тэкстах – важны метада ідэнтыфікацыі імігрантаў. Яхвіцкія тэафорныя імёны,

г. зн. імёны, якія адносяцца да Бога Яхве (YHWH), могуць ужывацца для ідэнтыфікацыі іудзеяў у Вавілоніі.

Дэпартаваным былі дадзены зямельныя надзелы для апрацоўкі, і за тое яны былі абавязаны плаціць падаткі і выконваць работу, несці ваенную службу. Не ўсе дэпартаваныя былі паселены ў вёсцы, бо іх праца таксама была неабходна ў гарадах. Замежныя майстры, купцы і салдаты знаходзіліся на царскай службе, а некаторыя з дэпартаваных адправіліся ў мясцовыя і рэгіянальныя адміністрацыі Вавілоніі.

Вавілонская практыка рассялення дэпартаваных у этнічна аднародных сельскіх абшчынах забяспечвала выжыванне культуры ў сельскай мясцовасці. Дэпартаваныя былі інтэграваны ў вавілонскую эканоміку, хаця доказаў сацыяльнай і культурнай інтэграцыі дастаткова мала. Прыняцце мясцовай культуры адбывалася значна хутчэй сярод тых дэпартаваных, якія жылі ў гарадах і знаходзіліся ў пастаянным кантакце з карэнным насельніцтвам. Інфармацыі аб іудзейскіх рэлігійных абрадах мала, але практыка называння ўказвае толькі на тое, што пакланенне YHWH, верагодна, у той ці іншай форме працягвалася ў канцы V стагоддзя да н.э.

Структура і аб’ём дыпломнай работы ўключае ўводзіны, тры рэфераты на трох мовах (рускай, беларускай, англійскай), тры главы, заключэнне, спіс выкарыстанай літаратуры (54 найменні), дадаткі – 3. Агульны аб’ём дыпломнай работы – 66 старонак.

SUMMARY

Slabazhanin Mikhail Mikhailovich

Topic: «The Jews of Babylonia during the Babylonian Captivity (586–536 B.C.)

Key words: BABILON, POLICY OF DEPORTATION, YĀHŪDU, NAŠAR, AL-YĀHŪDU, YAHVISTIC NAMES, YHWH, SCRIBES.

This work investigates the Jews deported to Babylonia in the VI century (586-536 B.C.). The practice of naming the Jewish population in Babylonia on the basis of cuneiform sources. Comparing the difference between the Jewish and Babylonian system of names and genders.

The purpose of the thesis is to study the phenomenon of the Babylonian Exile and the process of diaspora formation, based on the latest data – cuneiform texts from Al-Yahudu.

Methods of work: historical-systematic method allow to study Judea and its society as a complex historical system, with its elements and their interrelations; historical-comparative method enable to compare the role of factors that influenced the formation of cultural identity; historical-genetic method provide to study the genesis of Jewish society from the siege of Jerusalem to the decree of Cyrus the Great; linguistic methods – contextual methodology for geographical attribution; component analysis for the development of the problem of Yahweh names.

The sources are dividing into biblical and non-biblical. Biblical sources is books of the Old Testament. Those books (or parts), were writing between VI–IV centuries BC: Haggai Obadiah, Jeremiah, Ezekiel, Isaiah, Zechariah, Daniel, Psalms, Job. The most significant confirmation of the Babylonian captivity are non-biblical sources. Cuneiform texts from Al-Yahudu stand out. They include 289 clay tablets written in Akkadian cuneiform script. The texts are legal and administrative documents such as bills of exchange, lease agreements, receipts and lists. Texts are rarely isolated from each other. They can usually are joined to larger private and institutional archives.

Analysis of the Al-Yahudu texts as part of a larger archive showed that Babylonian sources rarely reveal the ethnic or geographical origin of people. The naming practice is an important method of identifying immigrants reflected in cuneiform texts. Yahwist theophoric names (referring to the God Yahweh (YHWH)) can be used to identify Jews in Babylonia.

The deportees had given land plots for cultivation. They were obliged to pay taxes and perform work, perform military service. Some of the deportees was also

needed in the towns. Foreign craftsmen, merchants and soldiers worked in the royal service. Another's of the deportees came to the local and regional administrations of Babylonia.